

Király
Anikó

A
BALATONI
SELLŐ



„...mert minden kagyló fényes gyöngyszemeket rejt, olyanokat,
amikből egy szem is királyi korona ritka ékessége lehetne.”

Hans Christian Andersen: A kis hableány

Prológus



1874 júliusa

A csónak vadul hánykolódott a tó vizén. Szofi alig bírta el az evezőt, ám muszáj volt kiderítenie, vajon igaz-e, amit a *Csütörtöki Csukában* írtak. Ha valóban egy sellő úszkál a Balatonban, azt látni akarta, így az egyre erősödő szélre és az égen gyülekező komor felhőkre ügyet sem vetve kioldotta a kötelet, majd egy határozott mozdulattal ellökte a csónakot a rozoga mólótól.

– Készen állsz a felfedezőútra, Herceg? – kérdezte mosolyogva, aztán eszébe jutott, hogy hűségese kutyája retteg a víztől, így Szofi hosszú idő óta először szökött el nélküle otthonról.

Ettől egy kicsit elszomorodott, mégis, a rá váró izgalmas kaland ígéretén felbuzdulva megragadta az evezőt, és útnak indult.



A nád recsegve hajladozott körülötte. A kislány egy pillanatra úgy érezte magát, mint egy hadvezér, aki éppen csatába indul, és a katonái fejet hajtának előtte, mielőtt hűségesen követnék akár a halálba is. A nádhadzsereg azonban nem követte, sőt, ahogy a csónak bizonytalanul hol jobbra, hol balra dőlve kisiklott a takarásukból, távolabbról inkább rajta gúnyolódó tömegnek tűnt a zöld sásrengeteg, mintsem támogató alattvalók hadának.

Szofi vett egy mély levegőt, majd elszántan hátat fordított az árulóknak. Csak ekkor érezte meg, mekkora ereje van a természetnek.

A szél, mint a legudvariatlanabb vendéglátó, lekapta fejéről a halványkék masnis szalmakalapját, és olyan messzire röpítette, mintha csak a lemenő nap vörösen izzó, kerek kobakjára szánta volna.

Vékony szálú, szalmaszín haját Dorka asszony aznap reggel gondos kontyba rendezte, ám a szél azonnal összeborzolta, sőt, olyat taszított Szofin, hogy az evező kirepült a kezéből, és egy tompa csobbanással a haragos vízbe pottyant, ő maga pedig a csónak alján landolt. Érezte, ahogy a ruháját lassan eláztatja a víz, amelyet az indulás előtti izgatott sietségben nem lapátolt ki a csónakból.

A hullámok olyan erővel ostromolták a csónakot hangos loccsanásokkal, hogy Szofi legalább háromszor nekiveselkedett, mire sikerült feltérdelnie. Először a part felé, utána



a vízfodor hátán egyre távolodó evező után nézett. Erősen markolta a csónak peremét, olyannyira, hogy a tenyerébe szálkák fúródtak. A kislány a fájdalommal mit sem törődve, kezével lapátolta a vizet, hogy utolérje a szökevény evezőt. Ezalatt egyre távolabb került a parttól.

– Hagyd abba! – kiáltotta kétségbeesetten a szélnek, ám az élesen füttyülve süvített az arcába.

A mogorva választ erőszakos hullámverés követte, és Szofi már akkor bőrig ázott a csónak peremén áttörő vízpermettől, mielőtt az felborult volna.

A kislány néhány pillanatig súlytalan volt. Mint egy sirály, szabadon vitorlázott a levegőben, aztán egy hatalmas csobbanás, és hirtelen a víz alatt találta magát.

Miután eltűnt előle a milliónyi pezsgő buborék, először mindent egyformán szürkének látott. Elképzelni sem tudta, merre van a fent és merre van a lent.

Mivel mást nem tehetett, úszva megindult az egyik irányba, ám csakhamar iszapot érzett a szájában.

Ahogy tehetetlenül kapálózott, bekúszott a gondolatai közé egy régen elfeledett emlék. Egyszer már elmerült a tóban, amelyet ráadásul jég borított, ám akkor még ott volt a nagypapája, aki vigyázott rá. Most, mintha a nagypapája hallotta volna a fohászait, és a távolból segítene, Szofi halovány derengést látott, a lemenő nap fényét. Mielőtt elrugaszkodott volna az iszapos fenéktől, valami megragadta



a karját, és olyan erővel, amelyet Szofi addig még sosem tapasztalt, húzni kezdte.

Szofi szédült, tüdeje égett egy szippantás friss levegőért. Egy örökkévalóságnak tűnt, de végül felért a felszínre. Köhögve, kapkodva szedte a levegőt. A haja hínárként tapadt az arcára, miközben az a valami nem engedett szorításából, egyre csak vonszolta.

Szofi pillanatok alatt azon a mólón találta magát, ahonnét elindult.

Lassan a hasára fordult, felkönyökölt, és kisöpörte ázott haját az arcából. Az elé táruló látványtól elkerekedett a szeme: ahogy a nap lebukott a Balaton mögé, utolsó fénye pajkosan megcsillant egy hatalmas, gyöngyházszínben játszó uszonyon.

